

เอ็กซ์ไฟล์เดือนเมษายน ๒๕๕๑

B737-4Y0 HS-DDM “นกสดชื่น”

รุ่งสว่างวันหนึ่งในช่วงปิดภาคฤดูร้อน ผมเห็นนกตัวใหม่ของสายการบินนก วันนี้ จึงบอกเล่าเรื่องราวของนกตัวใหม่ และนกทุก ๆ ตัว

นกตัวใหม่ B737-4Y0 ทะเบียน HS-DDM นาม “นกสดชื่น” เป็นนกสีฟ้าแถม น้ำเงินม่วง และแดง แตกต่างจากนกยุงสีน้ำเงิน (HS-DDJ) ซึ่งวาดลวดลายเป็นนกยุง มีหางเป็นจุดเหลือง ๆ

นก B737-4D7 จากการบินไทย และนามพระราชทาน ซ้ายไปขวา HS-TDA “สงขลา” HS-TDB “ภูเก็ต” HS-TDD “ชุมพร” และ HS-TDE “สุรินทร์”

ฝูงนกเช่าบิน ซ้ายไปขวา บนลงล่าง ๑) B737-4H6 HS-DDJ “นกสบาย” ๒) B737-4H0 HS-DDL “นกเขียวหวาน” ๓) B737-4H6 HS-DDS “นกสนุก” ๔) B737-4S3 HS-DDM “นกสดชื่น” ๕) B737-4H6 HS-DDK “นกสดใส” ๖) ATR-72-201 HS-TRA นามพระราชทาน “ลำปาง” ๗) Cessna208B-HS-GAA ไม่ทราบชื่อ และ ๘) Cessna208B-HS-GAB ไม่ทราบชื่อ

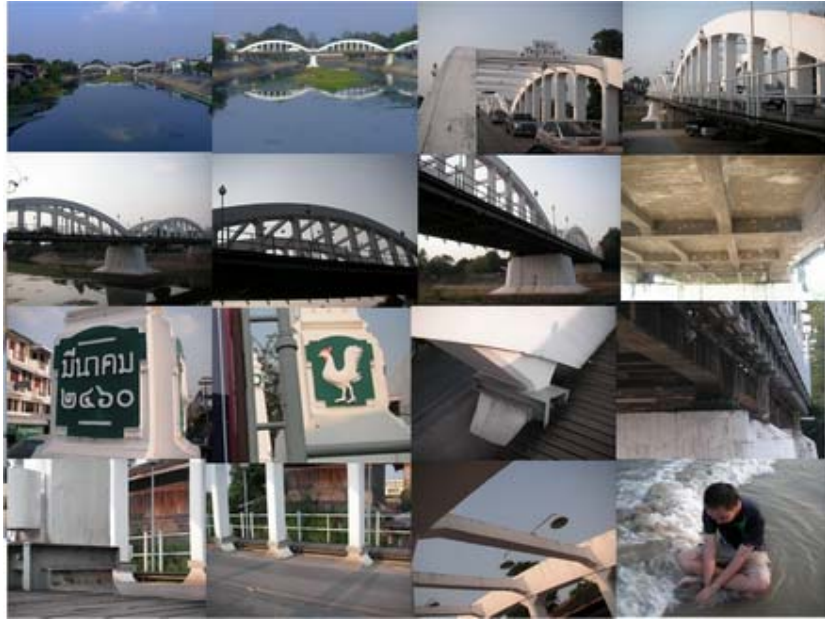
อากาศยานเช่าจากสายการบิน XL ของ

อังกฤษ พร้อมนักบินชาวอังกฤษ ซ้าย B737-8BK-OXLC และขวา B737-8Q8 G-XLAI

สะพานรัชฎาภิเษก โดยสวัสดิ์ พิจอมบุตร

สะพานรัชฎาภิเษก เป็นหนึ่งในผลงานวิศวกรรมไทยอันทรงคุณค่าสืบเนื่องจากยุค "รถไฟ" โดยเป็นยุคที่พระบิดาแห่งการรถไฟ (กรมพระกำแพงเพชรอัครโยธิน) ได้ทรงนำวิชาความรู้ ที่ศึกษาเล่าเรียนมาจากประเทศอังกฤษ มาใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ประเทศชาติ ไม่เฉพาะกิจการรถไฟ แต่ยังรวมไปถึงงานอุโมงค์ สะพาน และอาคารหลังคาเปลือกบาง (Plate and shell) ดังที่เคยเขียนให้ทุกท่านอ่านแล้ว ในช่วงเวลาดังกล่าว วิทยาการเทคโนโลยีทางวิศวกรรม จากยุโรป โดยเฉพาะอิตาลี (พระที่นั่งอนันตสมาคม สถานีรถไฟจิตดา ทำเนียบรัฐบาล พระรามราชนิเวศน์ และสถานีกรุงเทพ หรือหัวลำโพง) และเยอรมันที่เคยหลงไหลเข้ามาในเมืองไทยในปลายสมัยรัชกาลที่ ๕ ต่อรัชกาลที่ ๖ ก็เริ่มเปลี่ยนแปลงเป็นอังกฤษกับเยอรมันเข้าเท่า ภายใต้อิทธิพลของรถไฟหลวง นับเป็นช่วงเวลาทองของงานวิศวกรรมไทย และจุดหักเหหนึ่งที่สำคัญที่สุดคือสงครามโลกครั้งที่ ๑ ซึ่งไม่สามารถสั่งวัสดุก่อสร้างจากต่างประเทศ โดยเฉพาะเหล็กยุโรปพรรณ จึงทำให้เกิดงานวิศวกรรมไทยยุคใหม่ โดยคนไทย

สะพานรัชฎาภิเษก ตั้งอยู่ที่ถนนรัชฎา อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง สร้างเมื่อปีพ.ศ. ๒๔๖๐ (ส่วนสะพานทางขบวนทางรถไฟ ลำพูน-เชียงใหม่ สร้างในปี พ.ศ. ๒๔๘๒) เจ้าผู้ครองนครตั้งชื่อจากพิธีเฉลิมฉลองรัชฎาภิเษก สมัยรัชกาลที่ ๕ เป็นสะพานร่วมสมัยกับยุคอารยธรรมรถไฟ ก่อนสงครามโลกครั้งที่ ๑ และรอดพ้นจากการโจมตีทิ้งระเบิดของฝ่ายสัมพันธมิตรมาได้ด้วยการทาสีพรางตา และโดยอ้างว่าไม่มีประโยชน์ทางยุทธศาสตร์ของนางลูชี สการ์ลิ่ง อดีตผู้อำนวยการโรงเรียนวิซชานารี ซึ่งเป็นที่ปรึกษาของกองทัพสัมพันธมิตรในขณะนั้น เป็นสะพานไม้เสริมเหล็กที่ชำรุดผุพัง จึงได้ก่อสร้างใหม่เมื่อเดือนมีนาคม ๒๔๖๐ เป็นสะพานคอนกรีตเสริมเหล็กบริเวณสะพานมีเครื่องหมายรูปไก่สีขาว และครุฑหลวงประดับไว้ตรงหัวสะพาน

เข้าไปขบวนลงล่าง ๑ และ ๒ สะพานรัชฎาภิเศก เป็น Vierendeel arch ที่ช่วง ที่เชิงสะพานทั้งสองฝั่งมีเสา ฝั่งละ ต้น เป็นที่นิยมของสะพานในยุคนี้ตามแบบยุโรป ๑รูปใกล้ น่าจะถ่ายจากริมน้ำ ๔ ฝั่งล่าง เป็นระบบคานตงสองทาง หรือพื้นกระทางสองทาง สังเกตความลึกคาน ไม่น่ามากนัก และคงจะใช้ส่วนหนึ่งของแผ่นพื้นเป็นปีกคาน (คือ คำนวนเหมือนเป็นคานรูปตัวที) สภาพคอนกรีตยังดูดี ๕ วันเวลาก่อสร้างที่ด้านข้างของโคนเสา ๖ โคนเสาด้าน สักัด เป็นรูปใกล้สีขาว ๗ ตรงที่รองรับของ Arch ๘ ข้างล่างแสดงท่อระบบสาธารณูปโภค เกาะติดกับสะพาน ๙-๑๑ องค์อาคารในแนวตั้ง (Vertical member) และคานยึด (Stringer beam) ๑๒ วสวัตดี พิจอมบุตร คนถ่ายรูป รูปนี้ เจ้า ตัวมิได้ส่งให้ แต่ผมไปเอามาจาก hi5 ของวสวัตดี ไม่ได้เลือก เป็นรูปแรกที่พบถ่ายไม่เห็นหน้า เพื่อว่าเจ้าตัวไม่ ยอยากให้ใครเห็น ป่านนี้คงกำลังฝึกงาน ขอบคุณวสวัตดี ที่กรุณาถ่ายรูปมาให้ใช้สอนนิสิต นักศึกษารุ่นต่อ ๆ ไป เรื่อง เล่า หากผิดพลาด ช่วยแก้ไขด้วยครับ

อดีตของสะพานรัชฎาภิเศก เห็นท่อนซุง และซ้าง แล้วท่านทราบไหมครับว่า สะพานรัชฎาภิเศกขามลำน้ำอะไร

สะพานพระรามที่ ๖ โดยเชาว์วัศ มังกร

สะพานพระรามที่ ๖ ก่อสร้างเมื่อพ.ศ. ๒๔๖๕ เป็นสะพานรถไฟข้ามแม่น้ำเจ้าพระยาแห่งแรก ในตอน ปลายรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๔๖๕ โดยบริษัทไคเคย์ จาก ฝรั่งเศส เพื่อเชื่อมทางรถไฟ ฝั่งตะวันออกบริเวณตำบลบางซ้อณ ใกล้วัดสร้อยทอง และฝั่งตะวันตกบริเวณตำบล ละครมุด นนทบุรี ก่อสร้างแล้วเสร็จเมื่อ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๔๖๘ ภายหลังเสด็จสวรรคต พระบาทสมเด็จพระ ปกเกล้าเจ้าอยู่หัว โปรดฯให้อัญเชิญพระบรมโกศของ พระราชทานชื่อว่า "สะพานพระราม ๖" เปิดใช้ เมื่อ วันที่ ๑ มกราคม ๒๔๖๙ โครงสร้างเดิมเป็นสะพานเหล็กแบบ Cantilever ฟ้าช่วง สำหรับขบวนทุกชนิด และ รถไฟ มีบาทวิถีสองข้าง ตัวสะพานยาว ๔๔๒.๐๘ เมตร กว้าง ๑๐ เมตร สูงจากระดับน้ำทะเล ๑๐ เมตร ระหว่าง

สงครามโลกครั้งที่ ๒ ถูกระเบิดทำลายเสียหายจนขาดเมื่อ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๔๘๘ การรถไฟแห่งประเทศไทย
 ว่าจ้างบริษัทออร์แมนลอง จากอังกฤษซ่อมแซม ในปี พ.ศ.๒๔๙๓ แดกต่างจากเดิมโดยตัดแปลงเป็น Warren with
 Posts & Hangers ยังคงมีทางรถไฟ ถนนและบาทวิถี พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ ทรงเปิดเมื่อ
 วันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๔๙๖ ปัจจุบันใช้เป็นทางรถไฟอย่างเดียว ส่วนรถยนต์ให้ใช้ สะพานพระราม ๗ ตั้งแต่วันที่
 ๒๓ กันยายน ๒๕๓๕

ซ้ายไปขวา บนลงล่าง ๑ เซวานันท์ มังกร คนถ่ายรูป รูปเหล่านี้เข้าใจว่าถ่ายระหว่างไปทัศนศึกษากับเพื่อน ๆ
 ระหว่างเรียนที่ เอ.ไอ.ที ๒-๔ สะพานเป็นโครงสร้างชนิดที่เรียกว่า Trough truss คือโครงถักสามมิติที่ทะลุตรง
 กลาง ๕ และ ๖ เดิมสะพานพระราม ๖ มีทั้งช่องทางรถไฟ และสำหรับรถยนต์วิ่ง สมัยเรียนหนังสือ ผมนั่งรถเมล์
 สายที่จะไปถนนพริ้ว (จำได้ว่าสาย ๖๖ และ ๑๐๓) ต้องวิ่งผ่านสะพานแห่งนี้ แต่ก่อนไม่คิดแม้จะมอง หรือถ่ายรูป ๗
 ถ่ายจากด้านล่าง เห็น Stringer beam ดง และแกงแนง (Bracer) ๘ ทัศนียภาพ ขอบคุนเซวานันท์ ที่ส่งรูปให้
 ทันทิเมื่อร้องขอ กลางดึกคืนหนึ่ง ในเดือนมีนาคม

อุบลราชธานี-กรุงเทพฯ-พิษณุโลก-อุตรดิตถ์-แพร่-น่าน

เมื่อผมไปงานแต่งงานของอาจารย์ท่านหนึ่งของภาควิชาวิศวกรรมโยธา คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
 นครสวรรค์ ซึ่งเป็นคนพื้นเพที่นครสวรรค์ ภายหลังครอบครัวย้ายไปตั้งรกรากที่พิษณุโลก กลับได้ภรรยาที่เป็นคน
 อำเภอลำปาง จังหวัดน่าน ปลายปี ๒๕๔๐ ผมรู้อาจารย์กั้ง (ผศ.ดร.สตีเฟน เหลืองวิเศษเจริญ) ผมรู้จักอาจารย์
 กั้งช่วงสั้น ๆ ภายหลังจากที่อาจารย์จบการศึกษาจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทั้งปริญญาตรี และโท ไปเรียน
 ปริญญาเอกที่ เอ.ไอ.ที ก่อนจะย้ายตามอาจารย์ที่ปรึกษาไปเรียนที่สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย ก่อนไป อาจารย์
 กั้งชื่อของที่ระลึกแจกพวกเรา พวกที่ ๆ เป็นดินสอมีไส้กอดคนละด้าม ทำให้พวกเราเอ็งพูดไม่ออก เพราะที่ถูกต้อง
 พวกเราควรจัดเลี้ยงส่งอาจารย์กั้งต่างหาก ผมพกพาดินสอแท่งนั้นตลอดเวลา ดังเช่นของอีกหลาย ๆ อย่างที่บรรดา
 ลูกศิษย์ให้ แม้กระทั่งทุกวันนี้ วันหนึ่งหลังเลิกสอน อาจารย์กั้งเหลือบเห็นดินสอกอดแท่งนั้นในกระเป๋า
 คอมพิวเตอร์ผม แล้วทำท่าตกใจว่า มันยังอยู่ที่โต๊ะเรียน อาจารย์กั้งแวะเวียนมาเขียนสมุดเยี่ยมในเว็บ และเมล์
 ถึงผมอยู่บ่อย ๆ ดังเช่นนักเรียนไทยหลาย ๆ คนที่เหงาคิดถึงบ้าน ผมพบอาจารย์ของอาจารย์กั้งหลายครั้ง (Dr. Anil
 Vijevikremar) ทุกครั้งที่ถามทุกข์สุขอาจารย์กับ Dr.Anil จะบอกว่า "He enjoys Japan and everything, not me หรือ
 except me" ตั้งแต่ปีพ.ศ.๒๕๔๗ ที่ผมกลับไปสอนหนังสือที่มหาวิทยาลัยนครสวรรค์อีกครั้งตามคำอธิษฐาน (ผมเคย
 ฝันเมื่อเด็ก ๆ ว่า ได้ไปพิษณุโลก เพราะได้อ่านเรื่องพระพุทธชินราช ๔๐ กว่าปีให้หลัง ได้ไปสอนหนังสือโดยคำ
 ชักชวนของลูกศิษย์ ซึ่งเป็นอาจารย์ที่นั่น - อาจารย์รัฐภูมิ วิจารย์ชาติปรีชา) และอีกคนที่เป็นวิศวกรคนเก่งรุ่นหลัง
 ที่เคยทำงานบริษัทเดียวกัน (อาจารย์วรังกฤษ ช่อนกลิ่น) คราวนั้นก็ลำบากอยู่ เพราะผมย้ายไปอยู่ที่อุบลราชธานี
 ทุกอย่างยังไม่เข้าที่ การเดินทางสองต่อ เพื่อไปสอนหนังสือสนุกพอ ๆ กับลำบาก แต่สุดท้ายเป็นความทรงจำ และ
 เรื่องเล่า ลูกศิษย์หลายคนในรุ่นนั้นทำงานได้ดิบดีไปหมดแล้ว บางคนเรียนปริญญาเอกอีกไม่นานก็คงจบ ว่างวัน

ไปสองปี ผมกลับไปสอนหนังสืออีกครั้งเมื่ออาจารย์ดร.กำพล และอาจารย์สสิกรณ์ กลับจากต่างประเทศ ผมไปสอนหนังสือแทนอาจารย์ดร.ศรัญกร ซึ่งเดินทางไปเรียนปริญญาเอก จนกระทั่งวันนี้ท่านกลับมาแล้ว ฯลฯ ต้องบอกว่า การไปสอนหนังสือที่นครสวรรค์ เหมือนไปอยู่บ้าน ทำไมคนสอนหนังสือในเมืองไทยอาจมีดั่งนั้นหมั่นแสน แต่ผมยังมีโอกาสที่จะได้ไปสอน คายแล้วเกิดอีกสิบชาติย่อมต้องภูมิใจ ตลอดเวลาที่ไปสอนหนังสือ ได้อาศัยอาจารย์เหล่านี้ และอาจารย์ท่านอื่น ๆ คอยช่วยเป็นธุระรับส่ง ที่สนามบิน ชื้อ หรือเลี้ยงข้าวเลี้ยงน้ำ คอยเฉพาะอาจารย์กั้ง ซึ่งเป็นโสด มีเวลามากกว่าเพื่อน เมื่อเครื่องบินข้ายเวลาบินกลับกรุงเทพเป็นรอบดึก (๒๒.๑๕ น) จึงเป็นภาระอาจารย์กั้งที่จะต้องเลี้ยงหนังสือผมอีกรอบ เพื่อพอใช้เวลา ที่จะไม่ต้องไปนั่งรอที่สนามบิน ก่อนปิดภาคเรียนที่แล้ว (๒/๒๕๕๐) แ่ว ๆ ว่าอาจารย์กั้งอาจแต่งงานปลายปี หรือต้นปีหน้า เพราะเห็นว่าพบรักเมื่อคราวไปงานแต่งงานของอาจารย์ท่านหนึ่ง แต่หลังจากนั้นสามเดือน อาจารย์กั้งก็แต่งงานทันที คงเป็นเพราะ พบ และรักกันมาแต่ชาติปางก่อน ทุกอย่างจึงเป็นไปโดยดี บรรทัดนี้ อวยพรให้อาจารย์กั้ง และภรรยา มีความสุขความเจริญในชีวิตคู่ และหน้าที่การงาน อ่านเรื่องเล่าประกอบรูป

๑. ผมเดินทางจากอุบลราชธานี-กรุงเทพฯ-พิษณุโลก คืนวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๕๐ ถึงพิษณุโลก ๒๑.๐๐ น พักที่โรงแรมเดิม เป็นคืนที่ได้พักผ่อนเต็มตา เพราะพรุ่งนี้ไม่ได้สอนหนังสือ แต่จะเดินทางท่องเที่ยวไปยังอุตรดิตถ์ แพร่ และน่าน ที่ไม่เคยไป (ยกเว้น แพร่) เช้าวันรุ่งขึ้น รถตู้ของเพื่อน ๆ อาจารย์ที่มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ ไปรับผม ๐๘.๓๐ น แล้วเดินทางทันที รูปแรกถ่ายในปั้มน้ำมันใหญ่ในเขตจังหวัดอุตรดิตถ์ หลังจากนั้น ไปแวะกินข้าวซอยร้านคนน้อยที่เมืองแพร่ ตามคำแนะนำของ ผศ.ดร.สมบัติ ชื่นชูกลิ่น กินแล้วต้องบอกว่า เป็นข้าวซอยอร่อยที่สุดใน

โลก ๒ ไปถึงวัดพระธาตุช่อแฮ (ตามประวัติกล่าวว่า สร้างขึ้นในรัชสมัยพระเจ้าลิไท พระมหาธรรมราชา(ลิไท) แห่งกรุงสุโขทัย เมื่อครั้งยังทรงเป็นพระมหาอุปราชครองเมืองศรีสัชนาลัย ซึ่งอยู่ในพุทธศตวรรษที่ ๑๘ ตามตำนานกล่าวว่าขุนลัวะอ้ายก้อม หัวหน้าชนชาวละว้าเป็นผู้นำการก่อสร้าง พระธาตุช่อแฮเป็นเจดีย์ทรงแปดเหลี่ยมย่อมุมไม้สิบสอง ศิลปะแบบเชียงแสนสูง ๓๓ เมตร ฐานสี่เหลี่ยมกว้างด้านละ ๑๐-๑๑ เมตร สร้างด้วยอิฐโอบปูนหุ้มด้วยแผ่นทองเหลือง (ทองลูกบวบ) แล้วลวกปิดทอง เป็นเจดีย์บรรจุพระเศาะและพระบรมสารีริกธาตุพระศอกซ้ายของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นปูชนียสถานที่ศักดิ์สิทธิ์คู่บ้านคู่อำเภอเมืองของเมืองแพร่มาแต่โบราณปรากฏหลักฐานการบูรณะปฏิสังขรณ์ระหว่าง พ.ศ. ๑๘๗๕-๑๘๘๑ จังหวัดแพร่กำหนดให้องค์พระธาตุช่อแฮประดิษฐานบนหลังม้า เป็นตราสัญลักษณ์ของจังหวัด อนึ่ง ชื่อว่าช่อแฮได้มาจากการที่ชาวบ้าน ได้นำแพรชิ้นดีจากสิบสองปันนา มาผูกบูชาพระธาตุ ซึ่งได้ชื่อว่า ช่อแพร และกลายมาเป็นช่อแฮในปัจจุบัน งานนมัสการพระธาตุประจำปี จะมีในวันขึ้น ๑๑ ถึง ๑๕ ค่ำเดือนสี่) พระประธานในพระอุโบสถวัดพระธาตุช่อแฮแห่งเมืองแพร่หนึ่งในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของภาคเหนือ (ที่น่านมีพระธาตุแช่แห้ง) ๓ พระธาตุช่อแฮยมนี่กำลังบูรณปฏิสังขรณ์ จึงได้แต่เห็นภาพเช่นนี้ และกราบไว้ได้ปกคิตามธรรมเนียม ๔. จากทางขึ้นลงด้านข้าง มองเห็นทัศนียภาพเบื้องล่างไกลสุดลูกหูลูกตา ทั้งที่สายฝนกำลังโปรยลงมา ๕. แฉวระฆังหน้าพระอุโบสถ ๖. โครงหลังคากระเบื้องคด (ระเบียงรอบ ๆ อาณาบริเวณพระธาตุ และพระอุโบสถ ดูไม้เป็นไม้ สมเป็นเมืองที่ร่ำรวย (ทรัพย์ากร) ไม้ ๗. และ ๘. เดินทางต่อไปถึงเมืองน่านยามบ่ายคล้อย ตรงไปโบราณสถานที่ผมปรารถนาจะเห็นมานานแสนนาน เพราะถือเป็นหนึ่งเดียวของสถาปัตยกรรม และวิศวกรรมพระอุโบสถไทยที่เป็นจตุรมุข คือมีทางขึ้นลงสี่ด้าน จึงมีพระประธานปางมารวิชัยสี่องค์ นั่งพระปฤษฎางค์ (หลัง) พิงกัน ตามพงศาวดารของเมืองน่าน วัดภูมินทร์สร้างขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๑๓๕ โดยพระเจ้าเจตนบุตรพรหมมินทร์เจ้าผู้ครองนครน่านได้สร้างขึ้น หลังจากที่ครองนครน่านได้หกปี มีปรากฏในคัมภีร์เมืองเหนือว่า เดิมชื่อ"วัดพรหมมินทร์" แต่ตอนหลังชื่อวัดได้เพี้ยนกลายมาเป็นวัดภูมินทร์ วัดภูมินทร์ได้ถูกบูรณะปฏิสังขรณ์ครั้งใหญ่เมื่อปี พ.ศ.๒๔๑๐ โดยพระเจ้าอนันตวรฤทธิเดชเจ้าผู้ครองนครน่าน แล้วเสร็จเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๑๘) รูปพระอุโบสถนี้ ครั้งหนึ่งเคยนำลงไว้ในธนบัตรไทย เข้าใจว่าเป็นใบละ ๒๐ บาท สมัยรัชกาลที่ ๗-๘ หากคลาดเคลื่อนขอภัย ๕ และ ๑๐ บันไดทางขึ้น ลาดยาว มีพญานาคในท่งทำอ่อนช้อยงดงามนัก (เรียกว่า นาคสะดุ้งขนาดใหญ่แห่แหนพระอุโบสถโดยเทินไว้กลางลำตัว) ผนังรองรับราวบันไดพญานาค เจาะช่องประตูอย่างแบบขลุ่ย ๑๑ ใบเสมาบอกวิสุทคามสีมา (เขตอุโบสถ หรือบริเวณสังฆกรรม) อยู่ต่ำ เข้าใจว่าจะเพราะปรับปรุงสภาพโดยรอบพระอุโบสถหลายครั้ง ๑๒. ทางขึ้นลงด้านข้าง ราวบันไดเป็นลายอ้อ หรือค้ำอ้อยอย่างง่าย มีสิงห์แทนพญานาค คล้อยสิงห์บริเวณประตูรั้วทางเข้า (รูปที่ ๑๑) ๑๓. และ ๑๖. พระประธานปางมารวิชัยคูมุข ๑๔ และ ๑๗ แทนธรรมมาส สวยงามไม่แพ้ หลาย ๆ แห่งที่เคยพบเห็น ๑๕ ภาพเขียน หรือจิตรกรรมฝาผนังที่โด่งดัง หรือสำคัญที่สุดในพระอุโบสถ คือรูปนี้ครับ มักคุเทศน์บอกว่าเรียกรูปปูม่าน ย่าม่าน (ม่าน=พม่า แต่ในหลาย ๆ เอกสารอ้างอิงบอกว่า เป็นไทลื้อ) รอยสิกรอบท่อนขาของชาย สายตาของทั้งสอง และฝ้านุ่งอ่อนช้อย (แม้จะถูกบูรณปฏิสังขรณ์ใหม่ ที่ตัดเส้นเด่นชัด และใช้สีลายฝ้านุ่งรุนแรงเกินอารมณ์ภาพ) แต่ก็ถือว่าเป็นภาพสุด Romantic น่าจะเขียนในยุคราวสักต้น รัตนโกสินทร์ รูปที่เห็นเป็นพุทธชاذคตอนพระพุทธรเจ้าประชวร มีหมอชีวกมาร ๑๘. สันนิษฐานว่าภาพเขียนคงเขียนในราวช่วงกลางของกรุงรัตนโกสินทร์ ภาพนี้เป็นพุทธประวัติ เมื่อพระพุทธรเจ้าประชวร มีชีวกโกมารภัจจ์ หรือหมอชีวกมารักษา ซึ่งเป็นหมอฝรั่งสวมชุดคลุมดำ (ปกติตามความเข้าใจของเรา ๆ หมอชีวกควรเป็นชาวแขก แต่จะเป็นเพราะพุทธประวัติที่ถูกต้อง หรือเพราะจินตนาการของจิตรกร สุดจะคาดเดา หมอชีวกเป็นแพทย์ประจำตัวพระเจ้าพิมพิสาร และเป็นผู้รักษาพระพุทธรเจ้าเมื่อครั้งถูกเทวทัตกลิ้งก้อนหินทับ ภายหลังจึงเป็นที่เข้าใจว่า เป็นแพทย์ประจำองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วย หมอชีวกถูกยก

ขอยังให้เป็นเหตุที่คณะในบรรดาอุบาสกผู้เลื่อมใสองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นผู้คิดค้นการใช้สมุนไพรรักษาโรคภัยไข้เจ็บ หากเป็นยุคปัจจุบันน่าจะได้รับรางวัลโนเบลหมอชีวภรรตธรรม เป็นพระโศดาบัน และด้วยเห็นว่าพระพุทธรองค์ ต้องประทับอยู่ไกลถึงเวฬุวันวิหาร จึงสร้างวัดถวายในสวนมะม่วงของตน เรียกว่าชีวภัมวัน หรือป่ามะม่วงของหมอชีวภ ๗๗ อยากรู้มากกว่านี้ให้ไปบวชเรียน) และสวมหมวกทรงตะลุ่ม ๑๕. หน้าต่างบานเล็ก ที่มุมด้านหลังขวา ภาพเขียนชัดเจน พื้นด้านล่างปรับปรุงใหม่ ช่องพื้นที่เคยมีรูปเจาะ ถูกแทนที่ด้วยหินแกรนิตเจาะรูขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง ๕-๖ เซนติเมตร เพื่อระบายอากาศได้ถุน (และสามารถระบายน้ำลงไปได้ด้วย) ๒๐ ยูนิต ทัศนศาสตร์อาสาสมัคร ที่ไม่ยอมรับค่าตอบแทน บอกทำเพราะใจรักฝึกฝน เพื่อโตขึ้นจะได้ร่ำเรียนทางศิลปตามที่ใจรัก กว่าจะยอมรับสินน้ำใจจากอาจารย์สองสามท่าน ก็ต้องขอร้องแกมขยี้ดเย็นดหลายรอบ และได้อธิบายเรื่องฝรั่งในภาพว่าเป็นฝรั่งเศส แต่ดูสีธงแล้วแม้จะเป็นแถบสีเดียวกันแต่อยู่สลับตำแหน่ง ซึ่งกลายเป็นธงดช (เนเธอร์แลนด์) แต่มักถูกเทศน์บอกว่า ตามประวัติศาสตร์ช่วงนั้น ไม่ปรากฏชาวดัชเข้ามาที่เมืองน่าน ไว้ผมมีเวลาจะตรวจสอบ

(ซ้าย) พระธาตุช่อแฮยามปกติจะงดงามเช่นนี้

(ขวา) ซากชีวภัมวัน หรือป่ามะม่วงของหมอชีวภในปัจจุบัน

ซ้ายไปขวา บนลงล่าง ๑. และ ๒. ออกเดินทางจากน่านราว ๑๖.๐๐ น ในวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๕๑ บนทางหลวง ๑๐๘๐ ไปท่าวังผา ปัว และเชียงกลาง รถคันที่ผมนั่งมาเกิดต้องหยุดวิ่ง เพราะความร้อนขึ้นสูงจนน้ำเดือด ที่ตรงนี้ห่างจากตัวเมืองไม่กี่กิโลเมตร จะทำอย่างไรดี ๓. โชคดีมีศาลาผู้โดยสารริมทาง สับเปลี่ยนผู้โดยสารเด็กและสตรีให้ล่วงหน้าไปก่อนด้วยรถตู้อีกคันหนึ่ง ส่วนอาจารย์ชายส่วนหนึ่ง อาสา นั่งรอเวลาแก้ไขปัญหารถ ๔. และ ๕. เดินทางต่อไปได้สักพัก เกิดปัญหาเดิมอีกแล้ว คราวนี้เห็นที่รถจะเสียหายหนัก ตรงนี้เพิ่งพ้นโค้งที่ค่อนข้างอันตราย มีแยกซ้ายไปหลายตำบล หมู่บ้าน รวมทั้งหน่วยจัดการต้นน้ำงาว ๖. ฝนตก หลบฝนในศาลา โชคดีที่มีศาลาริมทางเช่นที่ผ่านมา ตรงนี้ โทรศัพท์เคลื่อนที่ทุกค่ายสัญญาณใช้งานไม่ได้ จะทำอย่างไรให้รถคันหน้าทราบว่าเราอยู่ที่ใด และจะขอให้เขารับช่วงมาด้วยได้อย่างไร หลายคนวิตก แต่ผมเฉย ๆ เพราะผ่านเรื่องราวแบบนี้จน

ชิน แต่มั่นใจล้านเปอร์เซ็นต์ว่า ทุกปัญหาแก้ไขได้ ๗. และ ๘. เมื่อฝนซา ตัดสินใจเดิน และเคลื่อนรถกลับไป ศูนย์บริการประชาชนของ สก.น่าน (สถานีตำรวจย่อยบ้านไร่ไพรวัลย์) นายตำรวจสองสามนายจัดแจงที่จอดรถ และที่นั่งให้อย่างมีน้ำใจ และแนะนำว่า คงรถกลับไปซ่อมรถที่น่าน ดีกว่าที่จะฝืนเดินทางต่อ ๘. รถถึงที่พักที่ อำเภอปัวราวสองทุ่ม เดินทางต่อไปที่บ้านอาจารย์ท่านหนึ่งทันที เพราะได้เตรียมอาหารต้อนรับจับคู่ อาหารเหนือ อร่อย บางอย่างคล้ายอาหารอีสานเช่น แกงผักหวานใส่ปลาแห้ง และไข่มดแดง (เชียงใหม่ใส่กระดูกซี่โครงอ่อน) ข้าผักกูด (เฟิร์นศึกคำบรรพตระกูลหนึ่ง ขึ้นทั่วไปประเทศไทย คนกรุงเทพฯเอามาผัดน้ำมัน) สิ่งทีอร่อยแต่ไม่อยากจะกินคือ ลูกวัวย่าง และลาบ เพราะสงสารลูกวัวตัวที่ถูกล้ม ดร.ถ้าพลบอกว่าตอนลูกเดินไปห้องน้ำ ยังแลเห็นหัววัว อยู่ในถัง ผมจึงไม่ลุกเข้าห้องน้ำตลอดงาน กลับถึงที่พักราวเที่ยงคืน กลับเป็นตาย ห้องพักในรีสอร์ทเล็ก ๆ อยู่สบาย ในห้องมีเครื่องอำนวยความสะดวกเท่าที่จำเป็น คณะเดินทางให้เกียรติผมให้นอนคนเดียว จึงหลับสบาย ดื่นก่อนตีสี่วันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๐ เพื่อพิมพ์บทความที่จะส่งไปลงในการประชุมวิชาการวิศวกรรมศาสตร์ (สนใจไปอ่านได้ที่ <http://www.sdhabhon.com/IntroductiontoEngineering/ced-2551-Sdhabhon.pdf>) ลงมาถ่ายรูปร่างต่างได้หลายรูป โดยเฉพาะหลังคาไม้แบบทางเหนือ และทัศนียภาพ อันว่าอำเภอปัวนั้น แต่เดิมเรียกเมืองพร้าว จึงไม่น่าแปลกว่าปัจจุบันเป็นอำเภอใหญ่ ผมไม่แปลกใจแล้วว่า ตอนเด็ก ๆ ได้ทราบว่าฐานที่มั่นส่วนใหญ่ของผู้ก่อการร้าย ๆ อยู่ที่เพชรบูรณ์ และน่าน เพราะภูมิประเทศเป็นภูเขาซับซ้อน ป่าไม้หนาทึบ (ปัจจุบันไม่) หลายสิบปีก่อนนั้นคงอุดมสมบูรณ์ดี เจ้าหน้าที่ของรัฐจะติดตามกวาดล้างคงยากมาก ชื่ออำเภอท่าวังผา ปัว และเชียงกลาง ฟังแล้วจึงน่ากลัว เป็นพื้นที่สีแดงในความรู้สึก หากแต่วันนี้เป็นเมืองน่าอยู่ อากาศเย็นสบาย โดยเฉพาะตอนเช้า และค่ำ แม้กลางวันจะร้อนอบอ้าว ชื่ออำเภอท่าวังผาที่ได้ขึ้นประกาศรายงานจากสถานีวิทยุกรมประชาสัมพันธ์ทุกเช้าจึงเป็นชื่อตั้งสถานีสถานีตรวจอากาศ ๑๐. และ ๑๑. ทางท่าวังผา-ปัว-เชียงกลางยามเช้า ๑๒ กินอาหารเมื่อเช้าแล้วออกเดินทางไปอำเภอเชียงกลาง ที่รีสอร์ทในไร่เล็ก ๆ สถานที่จัดงานแต่งงาน สถานที่และบรรยากาศสุด Romantic อีกแล้ว มีรูปอาจารย์กั้ง และเจ้าสาว ๑๓ ลำน้ำดีรีสอร์ท มีเกาะเล็ก ๆ ๑๔ และ ๑๕ แวะดูโรงบ่มไบยาที่ร้าง (แต่ก่อนกล่าวกันว่า คนเมืองแพร่ไม่ทำป่าไม้ ก็ทำไร่ไบยา จึงมีโรงบ่มไบยาเต็มไปหมด ปัจจุบันอาชีพทั้งสองอย่างเสื่อมความนิยม) อาจารย์บางท่านสนใจจะซื้อไว้ลงทุนทำรีสอร์ท ลูกศิษย์ก็กระซิบขอร้องให้ผมซื้อที่สักแปลง บ้านไม้สักสักหลังในราคาที่เขาอาจหาให้ถูกแสนถูก เงินนะมี แต่สงสัยว่าซื้อไว้แล้วอีกก็สิบชาติจะได้มีโอกาสไปอยู่ ๑๖. แวะซื้อของฝากที่แพร่ ก่อนไปแวะกินข้าวแกงร้านใหญ่โตที่อุตรดิตถ์ และรถส่งผมที่ท่าอากาศยานพิษณุโลก ๒๐.๐๐ น พร้อมอาจารย์อีกท่านหนึ่งที่จะเดินทางกลับกรุงเทพฯ (ดร.คุณฉวี สติระเศรษฐี นัยว่า ท่านเป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนกับบุตริท่านอธิการบดีที่มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี)

ถึงบ้านที่กรุงเทพฯเที่ยงคืน ผมรีบทำธุระ คือทำความสะอาดห้อง ซักรีด เสื้อผ้า อาบน้ำ และหลับเป็นตาย รุ่งขึ้น ๐๕.๐๐ นวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๑ ดื่นมาพิมพ์งาน เที่ยงไปกินข้าวกับ ดร. Randy Pattana แห่งกรมทางหลวง ก่อนไปหาซื้อของใช้ส่วนตัว ดูหนังสือ และกินข้าวมีค่า แล้วกลับบ้านนอน รุ่งขึ้นดื่น ๐๑.๐๐ น เดินทางขึ้นเครื่องบินไปทำงานที่อุบลราชธานีตามปกติ

แทนสายน้ำยามรุ่งอรุณ

ขอบคุณผู้ส่งต่อ (Forward) ภาพเหล่านี้ไปให้ ไม่ทราบว่าเป็นใคร หากให้เดา ผมว่าน่าจะเป็นวันสันต์ สกอลอญมณี บัณฑิตรุ่นปี ๒๕๔๗ จากมหาวิทยาลัยนเรศวร ไม่ต้องการคำอธิบายอะไร เพราะรูปอธิบายตัวเอง (Self explanation) และให้ความรู้สึกเยือกเย็น ยามโลก และสังคมไทยรุ่งอรุณ) คุณแล้วบางอารมณ์ อยเด็กแทนผู้ใหญ่หลาย ๆ คน ที่หน้าด้าน ไม่รู้จักพอ

พรจากผู้ใหญ่

Date: Sat, 12 Apr 2008 16:59:26 +0700

สวัสดีปีใหม่ครับสวัสดีปีใหม่ครับอาจารย์สถาพร สงกรานต์ปีนี้ฝนตกอย่างที่หลายคนคาดหมายไว้ เป็นการลดความร้อนของอากาศ แต่ดูเหมือนว่า "ความร้อน" รอบตัว ไม่ค่อยได้ลดลงไปเท่าไร ...กรุงเทพลดความร้อนไปเพราะฝน แดดน้อยอยู่เพราะว่าปริมาณน้ำฝนน้อยลงอย่างเห็นได้ชัด ...ผมก็เลยตัดสินใจ "มาทำงาน" กันตอนสงกรานต์ที่แสนสงบนี้ หวังว่าจะ "ได้งาน เคลียร์งาน" ให้ใจสบายไม่เป็นห่วงครับ ขออวยพรครับ ขออวยพรสถาพรว่า "ขอให้กรรมดีทั้งหลายที่สถาพรได้สะสมมาทั้งอดีตและปัจจุบัน ส่งผลให้เกิดความสุขและความสงบทั้งกาย และใจ ได้รู้และรู้สึกถึงองค์ความรู้ทั้งหลายที่ตาโถมเข้ามาครอบกาย" "ขอให้สิ่งที่คาดหมาย ประสงค์อยากให้เป็น ประสงค์อยากได้รับ เข้ามาถึงตัวได้ทันเวลา ตามอำนาจแห่งกรรมดีที่สถาพรและผู้รักท่านได้สะสมเอาไว้" "ขอให้สถาพรและคนที่ท่านรักและผูกพัน มีสุขภาพแข็งแรงทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ มีอารมณ์ดี และสามารถควบคุมได้ตลอดเวลา เตื่ออออ" "ขอให้ผ่านอุปสรรคทั้งหลายไปได้ด้วยกำลังกาย ปัญญา และสติ เล็งเห็นและประมวลเหตุและปัจจัยแห่งปัญหาอุปสรรคเหล่านั้น และจัดการอุปสรรคเหล่านั้นไปได้ด้วยตนเอง ด้วยกัลยาณมิตร และด้วยโชคดี ด้วยเทอญ" ยอดเยี่ยม เทพธรรานนท์ yodyiam@loxinfo.co.th

กราบขอบพระคุณพี่ยอดเยี่ยมเป็นอย่างสูงครับ ผมขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย ได้โปรดปกป้องคุ้มครองให้พี่ยอดเยี่ยม และบุคคลที่พี่เคารพรัก มีความสุขความเจริญ สุขภาพดี ถ้วนหน้า ขอให้พี่ยอดเยี่ยมเป็นความหวัง และที่พึ่งของผู้ร่วมวิชาชีพ โดยเฉพาะในยุคที่คุณธรรม หรือจรรยาบรรณในวิชาชีพตกต่ำลง รวมทั้งขอให้เพื่อนร่วมวิชาชีพสถาปนิก และวิศวกร เป็นคนดีของประเทศไทยโดยมีพี่ยอดเยี่ยมเป็นแบบอย่าง ผมเพิ่มกลับจากพิษณุโลก อุดรดิตต์ แพร่ น่าน บ้านเมืองสวยงามแลแปลกตาแต่ร้อนมาก สงสัยว่า หากมีฝนอีก ข้าจะไปตั้งมั่นที่ไหน เพราะป่าเขาในเมืองน่าน เพชรบูรณ์ พิษณุโลก แทบไม่เหมือนกับที่เคยเป็นเมื่อกว่า ๔๐ ปีที่ผ่านมาแล้ว

จดหมายจากลูกศิษย์

เดือนนี้ มีจดหมายจากลูกศิษย์ และคนรู้จักมากกว่าปกติ เช่นเดือนที่แล้วมา ไม่รู้ว่าเพราะอะไรเช่นกัน คิดเหมือนเดิมว่า มีจดหมาย ดีกว่าไม่มี หลายคนเขียนมาเตือนความจำ เพราะจากกันไปหลายปี ต้องขอขอบคุณที่ยังกรุณาระลึกถึง

Date: Mon, 28 Apr 2008 01:51:40 -0700

กราบเรียนอาจารย์ อาจารย์คง ได้รับไฟล์ทั้ง ๑๑ รูปนะครับ อาณัติ anutdchan@yahoo.com

สถาพรตอบ ได้รับแล้ว ง่ายดี แม้จะเมล์ละรูป ของอภิชาติย่อเป็น .rar ทำให้ใช้เวลา download นานมาก แต่ก็จะพยายาม download ให้หมด ขอขอบคุณรูปแม้จะน้อย แต่ก็มีความค่า และคำอธิบายในตัวเอง มันเป็นประวัติศาสตร์หน้าหนึ่งของคณะวิศวกรรมศาสตร์ ม.อบ ขอขอบคุณครับ

Date: Sat, 26 Apr 2008 22:32:16 +0700

สวัสดีครับอาจารย์ผมนรงค์พล แซ่ลิ่มครับอาจารย์ครับตอนนี้ผมก็ตัดสินใจที่จะเรียนที่มจร.แล้วครับ ต้องขอบคุณอาจารย์มากๆครับที่ให้คำแนะนำมาโดยตลอด แม้ว่าอาจารย์จะอยู่ในโรงพยาบาลก็ยังกรุณาให้คำแนะนำมาเรื่อยๆทำให้สุขภาพอาจารย์แข็งแรงขึ้นเรื่อยๆนะครับ...ขอบคุณครับ ninebanking@hotmail.com

สถาพรตอบ (,,,) เรียนจบไว ๆ หากจะช่วยอะไรได้ก็ยินดี

04/22/08 9:41 PM >>>

สวัสดีครับ..ลุงป๊อก ปาล์มได้อ่านเว็บบอร์ดของลุงที่เขียนถึงปาล์ม และพ่อโต้งแล้ว ซึ่งปัจจุบันพ่อก็ยังพูดเสียงดังเหมือนเดิม ปาล์มส่งรูปครอบครัวเมธศาสตร์ และรูปพระนิคมที่วัดน้ำคำน้อย จังหวัดยโสธร เพื่อนของคุณลุงมาให้ดูด้วยครับ ปาล์ม ลูกพ่อโต้ง (นส.พ.สุเมษ เมธศาสตร์) conan_p@hotmail.com

รูปพ่อโต้ง พระนิคม น้องปาล์ม และครอบครัวเมธศาสตร์

สถาพรตอบ ขอขอบคุณน้องปาล์มครับ ก่อนหน้านี้ลุงได้โทรคุยกับพ่อโต้งแล้ว แต่พ่อโต้งไม่ยอมบอกว่า พาน้องปาล์มกลับบ้านโดยเครื่องบิน หรือทนทุกข์ทรมานนั่งรถอีกหลายต่อ ในเว็บของลุง หน้า (Column) ที่เขียนแนะนำนักศึกษาปี ๑ และนักเรียนมัธยมคือ "with you with UBU" และ "Introduction to Engineering" ซึ่งแนะนำวิชาชีวะวิศวกรรม และการเรียนการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย ส่วนอีกไฟล์ ลุงรวบรวมรูปถ่ายและเรื่องไว้เป็นความทรงจำอีกหน่อยแก่แล้วลิ่ม หรือไม่มีปัญญาพิมพ์ ส่วนใหญ่มักเป็นเรื่องไร้สาระ แต่มีวิศวกร และสถาปนิก และคนดังหลาย ๆ อาชีพ อ่านประจำ และไม่ให้ลุงเลิกเขียน หากพี่ชายน้องปาล์ม หรือน้องปาล์ม มีอะไรจะถามให้ลุงช่วยตอบ นอกจากจะใช้ email ก็โทรศัพท์ได้ ๒๔ ชั่วโมง เพราะลุงไม่ค่อยนอน น้องปาล์มเป็นเด็กฉลาด อารมณ์ดีอนาคตไกลแน่นอน ดูรูปครอบครัวเมธศาสตร์แล้วบอกว่า น้องปาล์มเหมือนคุณแม่ พี่ชายเหมือนพ่อโต้ง ส่วนน้องสาวคนเล็กแบ่งกันเหมือนครึ่ง ๆ สุดท้ายลุงสงสัยว่า ปาล์มเรียกลุงได้อย่างไร ลุงอายุเพิ่ง ๒๑ เอง จะเป็นน้องพ่อโต้งจอมเสียงดัง ให้ปาล์มเรียกอา ก็ยังไม่สมควร ๕๕๕๕๕๕ สวัสดีครับ

Date: Mon, 21 Apr 2008 03:49:49 -0800

อาจารย์ครับคือว่า อยากปรึกษาเรื่องเรียนต่อครับ คือตอนนี้ ผมไม่แน่ใจว่าจะมีเงินเรียนต่อหรือเปล่าครับ และก็ไม่รู้ว่าถ้าได้เรียนต่อแล้ว จะเลือกเรียนที่ไหนดีครับ ระหว่าง ที่บางมดกับที่ AIT คือเรื่องมีอยู่ว่าในส่วนของบางมด (คำว่า"ในส่วนของ" แปลว่าอะไร และถ้าเช่นนั้น "นอกส่วนของบางมด" คืออะไร) ๑.ตอนนี้สัมฤทธิ์ได้ที่บางมดแล้วครับ (ต้องขอขอบพระคุณอาจารย์มากๆ เลยครับที่เขียนหนังสือรับรองให้ผม) แล้วก็ที่บางมดจะต้องลงทะเบียนเรียนปลายเดือนพฤษภาคม ๒.เรื่องเงินที่จะใช้ในการศึกษา ผมได้ลองสอบถามค่าเทอมกับท่านอาจารย์ที่บางมดแล้วครับ ค่าเทอมทั้งหมดประมาณ ๘๒,๐๐๐ บาทครับ เฉลี่ยเทอมละ ๒๑,๐๐๐ บาท ส่วนค่าใช้จ่ายส่วนตัวประมาณเดือนละ ๘,๐๐๐ บาท ๓.ในส่วนของ (ยังมองหามองออกส่วนไม่พบ) เรื่องทุนการศึกษาที่บางมด ท่าน

อาจารย์ที่บางมคได้ให้ผมไปลองสอบชิงทุนเรียนฟรีของคณะครับ สอบไปเมื่อประมาณสองอาทิตย์ที่แล้วครับ สงสัยว่าจะไม่ได้ครับเพราะว่ายังไม่ได้รับการติดต่อกลับมาเลยครับ แต่ ท่านอาจารย์ที่บางมคก็บอกไว้ว่า ถ้าไม่ได้ทุนนี้อาจจะได้ ทุนอื่นๆ ครับ แต่ต้องเข้าไปเรียนก่อน

ในส่วนของ (อีกแล้ว) AIT ๑.ตอนนี้ที่ AIT ยังไม่เรียกตัวผมเลยครับ และก็อีกอย่างครับ ผมยังสอบคะแนนภาษาอังกฤษยังไม่ผ่านเกณฑ์เลขครับ AIT จะเปิดเรียนประมาณเดือนสิงหาคม ครับ ๒.เรื่องเงินที่จะใช้ในการศึกษา คือว่าผมได้เกรดเฉลี่ย 3.48 ครับ ถ้าสมมติว่าผมได้ทุนที่ AIT ผมจะได้ทุนการศึกษา ร้อยละ ๑๕ ครับ ต้องออกค่าใช้จ่ายเองอีกประมาณ ๑๘๘,๐๐๐ บาทครับ และค่าใช้จ่ายรายเดือนอีกครับ ไม่รู้ว่าประมาณเท่าใด

ผมก็เลยอยากจะเรียนถามอาจารย์ว่า ๑. ที่บางมคจะเปิดเรียน เดือนมิถุนายนแล้วครับ ส่วน ที่ AIT เปิดเรียน เดือนสิงหาคม ๒. ผมจะเลือกเรียนที่ไหนดีครับระหว่างที่ บางมค กับ AIT แต่ว่าที่บางมคจะต้องจ่ายค่าเทอมก่อนแล้วครับ ส่วน AIT ผมยังไม่แน่ใจเลขครับว่าจะได้หรือเปล่า กลัวไม่มีเงินเรียนและก็อีกอย่างยังสอบภาษาอังกฤษไม่ผ่านเลขครับ ๓.ผมควรลงทะเบียนเรียนที่บางมคก่อนดีครับแล้วถ้าได้ที่ AIT ค่อยมาตัดสินใจทีหลังว่าจะเรียนที่ไหนดีแต่ถ้าได้เรียนที่ AIT ก็กลัวเสียค่าเงินที่ลงทะเบียนเรียนที่บางมคครับ ๔.ใจผมคิดว่าผมอยากเรียนที่ AIT มากกว่าครับ แต่ถ้าสละสิทธิ์ที่บางมคไป แล้วรอดูในให้ได้ทุนเรียนที่ AIT ก็กลัวว่าถ้าถึงเวลาจริง ๆ แล้วอาจจะสอบไม่ได้ หรือไม่มีเงินเรียนที่ AIT ครับ เพราะว่าค่าเล่าเรียนที่บางมคถูกกว่าที่ AIT ridersaob@hotmail.com สถาพรตอบว่า ๑.หากมีเงิน และต้องการความมั่นใจว่ามีที่เรียน ก็ลงเรียน มจร ไปก่อน เอไอทีรู้ผลต่อยก่ากัน จะสละสิทธิ์ยอมเสียเงิน หรือไม่เอา เพราะค่าใช้จ่ายสูงมากเหมือนกัน ๒.หากคิดเรื่องกำลังทรัพย์และทุน ก็คงต้องเลือกเรียน มจร. ๓.หากเป็นผมเอง สมัยนั้นแยกว่านี่ เอไอที ไม่มีทุนบางส่วน และไม่รับนักเรียนที่เงินทุนส่วนตัวง่าย ๆ เว้นแต่คนที่จบปริญญาตรีมาจากต่างประเทศ มหาวิทยาลัยอื่น ๆ ก็ไม่มีทุน และไม่ให้เลือกมากนัก ผมตัดสินใจไม่ไปสอบข้อเขียนที่จุฬาลงกรณ์ เพราะตรงกับวันสอบสัมภาษณ์ ทั้งที่เอไอทีบอกตรง ๆ ว่า ไม่รู้จะหวังอะไร เพราะรับคนไทยราว ๘ -๑๐ คน เฉลี่ยสถาบันละคนสองคน อย่างไรก็ตาม การตัดสินใจก็คือการตัดสินใจ ไม่มีใครอยากคิดพลาด ผมคิดว่า หากไม่ได้ก็ไปทำงาน ทำงานก็ได้เงิน ปีหน้าสอบใหม่ ทำงานมีเงินเก็บสบายใจ มีเงินก็คิดได้มากหนทาง อาจสมัครไปเรียนต่างประเทศด้วย เกรียงไกรเรียนดีมาก หากรู้จัก "ตัดใจ" เลือกสิ่งทีตัวเองอยากได้ หากได้ก็สมหวัง หากไม่ได้ ก็ใช้ว่าจะไม่ได้ตลอดชีวิต ปัจจุบันเกือบทุกสถาบันเปิดสอนระดับปริญญาโท เอก ทุกแห่งต้องการนักศึกษา ยิ่งหากผลการเรียนดี ๆ มีที่ไหนจะไม่เอา ทราบว่าปัจจุบันผลสอบภาษาอังกฤษไม่มีผลมากสำหรับการสอบเข้า เพราะเขากำหนดที่จะต้องสอบภาษาอังกฤษให้ได้ตามเกณฑ์ก่อนจบอยู่แล้ว

Date: Wed, 16 Apr 2008 12:22:58 +0000

สวัสดิ์ครับ อาจารย์ สถาพร โภคา ที่เคารพ ก่อนอื่นขอสวัสดิ์ปีใหม่ไทย (ย้อนหลังนะครับ) ผมมีเรื่องจะปรึกษาครับอาจารย์ เนื่องจากผมสมัครศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา (ปริญญาโท) ที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี (มทส.) มีเรื่องจะปรึกษา ขอคำแนะนำออกเป็น ข้อ ๆ (จำแนก แปลว่า แยกออกอยู่แล้ว พูกว่า "จำแนกเป็นข้อ ๆ" ก็พอแล้ว เพราะคงไม่มีใครที่ไหนใช้ว่า "จำแนกเข้าเป็นข้อ ๆ" เพื่อง่ายต่อความเข้าใจนะครับ(ภาษาไทยใช้ว่า เพื่อให้เข้าใจง่าย ครับ คำอื่น ๆ เช่นกัน กินง่าย ง่าย ไม่ใช้ ยากต่อการกิน ยากต่อการเอา และพูกว่า "ปลาทองเลี้ยงง่ายตายยาก" ไม่ใช่ "ปลาทอง ง่ายต่อการเลี้ยง ยากต่อการตาย") ผมจะต้องมีใบรับรอง จากอาจารย์ที่ปรึกษาจำนวนสามท่าน ในใบนั้นจะมีกรอกเกี่ยวกับ ตัวนักศึกษา เองด้วย ผมขอความกรุณา อาจารย์ได้ไหมครับ เรื่องการเขียน Proposal ไปก่อน จำนวน ๑๐ หน้ากระดาษ เราจะหาเรื่องพวกนั้นได้จากที่ไหนครับ ตอนนี้คิดว่าอยากเรียน CM ไปหาวิทยานิพนธ์ในห้องสมุดมาเสริมได้ไหมอาจารย์ สบายดีไหมครับ ขอรบกวนเพียงเท่านั้นนะครับ สุดท้าย

ขอให้อาจารย์ มีสุขภาพแข็งแรง เป็นร่มโพธิ์ ร่มไทร ให้ลูกศิษย์ไปนาน ๆ นะครับด้วยความเคารพอย่างสูง นายวีระยุทธ นิรันดร์วัฒนเดชา ๔๗๑๓๑๕๓๐ zamzaro@hotmail.com

สถาพรตอบ ได้รับไปพบด้วยตนเอง หรือส่งไฟล์ แบบฟอร์มใบรับรอง (.pdf) ไปให้ พร้อมบอกที่อยู่ให้ส่งกลับ ผมจะไปสัมมนาอาจารย์ที่โรงแรม ๒๑ เมษายน วันที่ ๒๕ จะขับรถไปกรุงเทพ กลับอุบลราชธานี ๒๘ หรือ ๒๙ โทโรไปบอกก่อนได้ หัวข้อวิจัย ให้ลองอ่านนี้ดู ผมใช้สอนสัมมนานักศึกษาปริญญาโท การบริหารจัดการงานก่อสร้าง เป็นเรื่องการใช้ตรรก ทักษะประสบการณ์ ที่อธิบายไม่ได้ ในการบริหารงานก่อสร้าง ๆ กรุณาแจ้งที่อยู่ด่วน เพื่อส่งหนังสือรับรอง

Mon, 14 Apr 2008 14:14:06 +0000

สวัสดีปีใหม่ของไทย วันสงกรานต์ (แก้ไขคำคิดไม่ใช่สงกรานต์ ใครสอน?) ครับ ผมก็ขออวยพรให้อาจารย์มีความสุข(ปกติเด็กไม่อวยพรผู้ใหญ่ครับ โดยเฉพาะธรรมเนียมไทย) คิดสิ่งใดก็ขอให้สมปรารถนา ทุกอย่าง ทุกประการครับ (ทุกอย่างกับทุกประการมีความหมายเดียวกัน) ตอนนี้ก็ยังทำงานกับ ... เหมือนเดิม ตอนนี้ผมก็รับผิดชอบงานออกแบบโครงสร้างอาคาร แนวความคิดในการออกแบบอาคารทั่วไปครับ ผมก็ดูแบบเก่าๆ ที่ อาจารย์เคยออกแบบ ๆ (ตัดข้อความเรื่องส่วนตัว) ซึ่งผมคิดว่าน่าจะเป็นต้นแบบที่ดีที่สุดสำหรับผม ทุกครั้งที่ดูแบบเก่าๆที่อาจารย์เคยทำมันทำให้ผมคิดถึงตอนที่อาจารย์ทำงานงานมากครับ วันว่างหรือหยุดบางครั้งก็น่าเบื่อเหมือนกันครับ เพราะไม่มีอะไรทำ ผมก็เลยอยากที่จะเรียนต่อ ผมลองดูที่ นิด้าครับ ซึ่งดูหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชา พัฒนาสังคมและการจัดการสิ่งแวดล้อม ผมคิดว่าน่าจะเรียนและทำงานพร้อมกันได้ ครับ ผมจึงอนุญาติรับกวนอาจารย์เขียนรับรองความประพฤติ (ตามไฟล์ที่ผมแนบส่งครับ ซึ่งอยู่หน้าสุดท้ายครับ) สุดท้ายนี้ผมก็ขอให้ อาจารย์ มีสุขภาพแข็งแรงยิ่งๆ ขึ้นครับด้วยความเคารพอย่างสูง วีระ วัชร วงศ์ wat_en2000@hotmail.com

สถาพร ให้แจ้งที่อยู่ว่าจะต้องส่งหนังสือรับรองไปที่ใด

Date: Mon, 14 Apr 2008 13:11:25 +0700

กราบเรียนอาจารย์ที่เคารพและสวัสดีปีใหม่ไทยครับ อาจารย์สบายดีนะครับ ตอนนี้ผมอยู่ที่อุบลฯผมกลับมาช่วยทำหุ่นยนต์กับน้อง ๆ ชุมชุม ผมกลับมาตั้งแต่วันที่ ๑๒ เมษายนแล้ว แต่ผมเพิ่งจะรวบรวมแรงมาส่งอีเมลล์หาอาจารย์ครับ คือผมมีอาการปวดหัวข้างซ้ายมาก ผมไม่เคยปวดอย่างนี้มาก่อนเลย ผมเคยปวดหัวแบบไมเกรนแต่พอกินยาแล้วมันก็จะหายทันทีที่ได้พักผ่อน เมื่อวานนี้ (๑๓ เมษายน) ผมไปหาหมอถึง ๒ แห่งด้วยกัน แต่พอไปหาเขาก็มีแต่จะให้ยาและฉีดยาให้ ผมก็กินและฉีดแต่พอยามดฤทธิ์มันก็ปวดอีก ผมทรมานมากครับพอๆกับที่แข่งกับอาการบ้า ๆ ที่มาเป็นแบบนี้ ผมอยากรู้ว่ามันมีอยู่ในหัวข้างซ้ายผมและเอามันออกซักทีครับ ผมกราบขอโทษอาจารย์ด้วยนะครับที่ไม่ได้ไปรดน้ำคำหาอาจารย์ อาจารย์ดูแลสุขภาพด้วยนะครับ ผมเชื่อแล้วว่าไม่มีอะไรสำคัญและดีไปกว่าการที่ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ ผมคงกลับไปฝึกงานวันเสาร์ ที่ ๑๕ เมษายนครับเพราะลาต่ออีก ๒ วัน ถ้ามีอะไรผมขอโทรศัพท์หาอาจารย์นะครับ รัก และเคารพอย่างสูง เอกกฤษณ์ จันทะบุตศรี eakkaluk_88@hotmail.com

สถาพรตอบ อาการปวดหัวข้างเดียว หากเคยเป็นบ่อย ๆ ก็อาจใช้ไมเกรน ซึ่งมีหลายสาเหตุแตกต่างกัน เช่น อากาศร้อน แสงสว่างจ้า ความเครียด ทำให้หลอดเลือดขยายตัว กัด หรือทับเส้นประสาทให้เจ็บปวด มักมีอาการเตือนล่วงหน้า แก้ไขได้โดยทำให้หลอดเลือดหดตัว เช่น อยู่ในที่มืด ๆ เย็น ๆ หรือใช้ยา ซึ่งมีผลข้างเคียงคือปลายหลอดเลือดหดตัวจะปรากฏถ้าใส่ข้อมูลอยู่กรุงเทพเช่นที่ฝ่ามือ ใช้ยาบ่อยคือยาได้ หากปวดศีรษะหนัก ๆ อาจเพราะสาเหตุอื่น เช่น ความดันในลูกตา ซึ่งทำลายทั้งเซลล์ประสาทการมองเห็น และทำให้ประสาทรับรู้ หรือมองเห็น

เจ็บปวดไปด้วย หากไม่รีบรักษาตามนัดได้ ถึงรักษาที่แค่ป้องกันเสียยาสิ่งที่เหลืออยู่ ไม่อาจแก้ไขที่เสียหายได้ เป็นโรคที่คนไทยก็เป็นมาก โดยเฉพาะหากอายุมากขึ้น ความเสี่ยงจะมากขึ้น และมักไม่รู้ตัวด้วย อีกเหตุหนึ่งที่น่าร้ายแรงมากที่สุด คือนี้ออกในสมอง ซึ่งมักมีอาการอื่น ๆ ประกอบ เช่น ตาพร่ามัว ภาพซ้อน คลื่นไส้ อาเจียน ฯลฯ หากมีเวลาไปตรวจรักษาเสีย (ผมพิมพ์ตามคำบอกเล่าของหมอ ถูกบ้างผิดบ้างเพราะจำได้ไม่หมด) สงกรานต์นี้ผมอยู่เจียบ ๆ ไม่พบปะใคร ทำงานที่ยุ่งค้ำ และเตรียมตัวเตรียมใจทำงานสำคัญ สัญญาไว้แน่นอนแล้วว่าจะทำขอให้หายไว ๆ สวัสดีครับ

04/05/08 12:45 PM

สวัสดีครับ อาจารย์สถาพร โภคา เป็นอย่างไรบ้าง อาจารย์สบายดีไหมครับ พอในช่วงนี้ผมกำลังหาแหล่งดาวน์โหลดข้อมูลเกี่ยวกับมาตรฐาน DIN 4024 จาก Internet (อยากได้แหล่งดาวน์โหลดฟรี แต่ก็หายังไม่พบ) ก็เลยเข้ามาหาในเว็บของอาจารย์ด้วย และได้แอบ Down load ไปบ้างแล้วหลายอย่าง ซึ่งเป็นประโยชน์กับผมมากเลยครับ ขอให้อาจารย์มีสุขภาพที่แข็งแรง ขอบพระคุณมากครับ Aphichat Chompakkiang, Civil Engineer, Bangchak Utility Project, Thai Shinryo Limited, Tel. 66 (0) 2240-0014-5 Fax. 66 (0) 2240-1283 Mobile 08-1812 8312 apichm@hotmail.com, apichm@yahoo.com, aphichat_c@shinryo.co.th

สถาพรตอบ ขอบคุณครับที่กรุณาแวะเยี่ยมชมเว็บไซต์ และทักทาย อภิชิตคงสบายดี ช่วงนี้มีข้อมูลปรับปรุงบ่อย โดยเฉพาะกฎหมายอาคาร และตารางคำนวณ ช่วงปิดเทอม หากมีเวลา ตั้งใจว่าจะทำเพิ่ม สวัสดีปีใหม่ครับ

04/11/08 6:47 PM >>>

สวัสดีปีใหม่เช่นกันครับ ตอนนี้อยู่พบแหล่งดาวน์โหลดฟรีแล้วครับ (แต่ไม่แน่ใจว่า ข้อความข้างในจริงเท็จแค่ไหน) และอื่น ๆ สามารถพิมพ์ค้นได้เลยครับ สงกรานต์นี้ ขอให้อาจารย์มีสุขภาพที่แข็งแรง และเที่ยวให้สนุกนะครับ Aphichat Chompakkiang aphichat_c@shinryo.co.th

Date: Thu, 3 Apr 2008 23:50:29 +0700

สวัสดีครับอาจารย์ ปิดเทอมแล้วหวังว่าอาจารย์คงมีเวลาว่างมากขึ้น มีเวลาพักผ่อนอยู่กับตัวเองมากขึ้น ขอให้อาจารย์มีสุขภาพแข็งแรงครับ ผมได้ทราบจากจักรพงษ์ว่าหากอยากทราบเรื่องเกรด และงานกลุ่มให้อ่าน x-file ฉบับมีนาคม ๒๕๕๑ เกรดออกแล้วผมรู้สึกไม่ดีเลย เท่าที่ทราบส่วนใหญ่ได้เกรดกันไม่ดี โดยเฉพาะห้องผม ผ่าน C น้อยมากครับ ทำให้ผมรู้สึกเหมือนเป็นคนเห็นแก่ตัวไม่ช่วยเหลือคนอื่นยังไม่รู้ครับ (เป็นความรู้สึกจริง ๆ ไม่ได้โกหกครับ) ไม่ใช่เพราะว่าเกรดสำคัญอะไรแต่มันน้อยจนน่าตกใจครับ กลับกันงานกลุ่มเป็นสิ่งที่ผมอยากรู้มากกว่าเกรดโดยเฉพาะตรงข้อคิดเห็น ว่ากลุ่มผมมีข้อผิดพลาดตรงไหนบ้างมีคำติชมอย่างไร (โดยส่วนตัวผมชอบฟังคำติมากกว่าคำชมเพราะคำติจะทำให้เรานำมาปรับปรุงตัว คำชมจะทำให้เราหลงตัวเองครับ) ซึ่งตอนที่พิมพ์นี้ผมยังไม่ได้รับคืนครับ อีกเรื่องหนึ่งคือหลังจากอาจารย์ได้ตอบข้อสงสัยไปแล้วนั้นอาจารย์ได้กรุณาเขียนคำชม ที่บอกว่าอาจารย์หลายท่านบอกว่า เก่งโคตร อาจารย์เขาพูดเกินจริงไปครับความจริงผมไม่เคยคิดว่าตัวเองเก่งกาจอะไรเลย ยังมีอีกหลายเรื่องที่ผมไม่รู้ ประสบการณ์ยังน้อยอยู่มาก ยังต้องเรียนรู้อีกเยอะมากครับแต่เห็นด้วยกับอาจารย์ที่บอกว่ารักที่จะเรียน ผมชอบที่จะเรียนรู้และพัฒนาตัวเองอยู่เสมอครับ อีกอย่างหนึ่งวันนี้ได้มีโอกาสคุยกับเพื่อนที่ฝึกงานที่กรุงเทพแล้วรู้สึก ว่า ผมและเพื่อน ๆ คนอื่นสู้กับสถานศึกษาชื่อดังในกรุงเทพไม่ได้เลยครับ มาตรฐานต่างกันค่อนข้างมาก ไม่ใช่ว่าถูกสถาบันตัวเองผมรักและเคารพสถาบันตัวเองเสมอแต่ความจริงก็คือความจริง เรายังสู้กับที่อื่นไม่ได้เลยจริง ๆ ขนาดไม่ได้เจอกับตัวเองแก่เพื่อนเล่าให้ฟังผมยังรู้สึกท้อแท้มากเลยครับ แต่เห็นสิ่งอื่นใดผมไม่เคยยอมแพ้ คนอื่นทำได้ผมก็ต้องทำได้ ไม่มีอะไรที่ผมทำไม่ได้ครับ สุดท้ายนี้ผมก็เห็นด้วยเหมือนกับอาจารย์ หากมีโอกาสผมก็อยากเรียนกับอาจารย์อีกครับ เพราะผมจะยึดถืออาจารย์เป็นแบบอย่างของผม

"สักวันผมจะเก่งเท่าอาจารย์ให้ได้ครับ" ด้วยความเคารพอย่างสูง อนันตศักดิ์ ประภัสสร sak-progear@hotmail.com

สตาพรตอบ ผมเคยถามตัวเองมาหลายปีแล้วว่า หากเป็นครูจะต้องช่วยลูกศิษย์ใน ทุก ๆ เรื่องหรือไม่ กลับกัน หรือ จะใช้ความจริงไปตบตบมา เพื่อส่งเสริมคนดี และเก่ง และกัดคนบางคนทิ้งไป เพื่อไม่ต้องมาเหนียว หรือจู้จี้จุกจิกคนอื่น ๆ สุดท้ายผมพบว่าต้องทำทั้งสองอย่าง คือหาวิธีสอนหนังสือ ที่ทำให้คนเก่งที่สุดเรียนได้โดยไม่เบื่อ และคนที่เก่งน้อยที่สุดเรียนได้ทันเพื่อน คิดหาวิธีสอบ และให้คะแนนที่เชื่อว่าคงมีอาจารย์ไม่กี่คนมาเสียเวลา คือการให้ทางเลือกคะแนนกลางภาค และปลายภาค สุดแล้วแต่ว่านิสิตแต่ละคนจะทำได้ดีที่สุดในข้อใด (๓๐: ๖๐ หรือ ๖๐: ๓๐) ให้คะแนนสอบย่อย (๑๐ - ๒๐ ซึ่งก็คือการตรวจสอบคนเข้าเรียน คนที่ไม่เข้าทดสอบแปลว่าขาดเรียน เป็นปัจจัยหนึ่งที่ใช้ชี้เป็นชี้ตายตอนสุดท้าย) แปลว่า ทุก ๆ วิชา จะมีคะแนนเต็ม ๑๐๐ - ๑๑๐ สำหรับวิชาการ ออกแบบคอนกรีตเสริมเหล็ก มีคะแนนปฏิบัติการ และงานกลุ่มอย่างละ ๑๐ คะแนนรวมจึงสูงถึง ๑๒๐ ตัดเกรด โดยอิงกลุ่ม มิใช่อิงเกณฑ์ ก่อนตรวจสอบได้ทดสอบได้ทดสอบดูมั่ว หากตัวอย่างที่สุ่มตรวจได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า เกณฑ์ที่ควร จะปรับเกณฑ์การให้คะแนน มีคะแนนจิตพิสัย คือคำถามที่ให้ตอบ หรืออธิบาย ซึ่งส่วนใหญ่เป็น นิยาม หรืออธิบายคำสำคัญ หรือถามความเข้าใจ ฯลฯ หากทำเช่นนี้แล้ว ผมจึงเชื่อว่า เมื่อตรวจ และตัดเกรดแล้ว ก็จะไม่แก่ใจอะไรอีก จะไม่ช่วยใคร ไม่ทำลายใคร หลาย ๆ คนจึงสอบไม่ผ่าน หรือไม่ได้อะไรเหมือนเพื่อน ความจริงที่ต้องยอมรับคือ หากเราว่านี่ไม่เป็น หรือไม่เก่ง ขึ้นจะไปช่วยเหลือใครก็คงกอดคอกันตายทั้งคู่ หากเคยดูหนัง สงคราม บางทีเห็นทหารถูกจับเป็นเชลยสงคราม พยายามหนีเอาตัวรอด ปล่อยให้เพื่อน ๆ ตาย ๆ ไปบ้าง เมื่อ สถานการณ์ดีขึ้นค่อยคิดอ่านย้อนกลับมาช่วยเพื่อนที่ผ่านมา ผมพบสิ่งแปลกใหม่ทุกรูปแบบ เช่น บางคนคำนวณ ออกแบบเหล็กเสริมในเสาได้ ทั้งที่ไม่ทราบแรง (หากเป็นเช่นนี้จะเรียนวิเคราะห์โครงสร้างไปทำไม) บาง คนทำงานกลุ่มโดยใช้โจทย์ของเมื่อสองปีที่แล้ว ซึ่งเป็นอาคารคนละหลังกัน (แปลว่าไม่เคยเข้าเรียน ไปเอาโจทย์ หรืองานเก่า ๆ ของเพื่อนมาลอก หรือรวมเล่มส่ง) ไม่รู้ แม้เรื่องง่าย ๆ ไม่ต้องตกใจ หรือเสียใจหรือโกรธครับ เพราะ นักศึกษาที่อุบลราชธานี ซึ่งมีโอกาส และเวลาอยู่กับอาจารย์มากกว่ากลับทำทุกอย่างได้แย่แย่กว่า หากไม่เรียกว่า เพราะไม่รักที่จะเรียน เพราะไม่ได้ใจ เพราะไม่ตั้งใจ จะเรียนกว่าอะไรดีครับ ผมเขียนอย่างที่คิดแหละครับ ผม ไม่เคยชื่นชมความเก่งของลูกศิษย์มากเท่ากับความคิด ความคิดที่ลูกศิษย์ควรทำให้พ่อแม่ และครูบาอาจารย์มากที่สุด คือ ตั้งใจเรียนครับ เพราะเราแย่ง โอกาสของคนที่ยากเรียนมาใช้ เราใช้เงินภาษีอากรของคนทั้งประเทศ พ่อแม่ เหนื่อยยาก ความดีอื่น ๆ ไว้เรียนจบค่อยทำก็ได้ นะครับ เพราะเรามีโอกาสเรียนในมหาวิทยาลัยเพียง ๔ ปี ลูกศิษย์ ทุกคน พื้นฐานแตกต่างกัน จะทำให้เก่งเท่ากันไม่ได้ หากแต่ถ้าดูความถนัด หรือความเก่งเฉพาะของแต่ละคน ผวนกับความรักเรียน ใฝ่รู้ ตั้งใจมุ่งมั่น ก็สามารถทำให้ลูกศิษย์เก่งมากขึ้นได้ สำคัญต้องดีด้วย เพราะผมเอง เลือก คนดีก่อนคนเก่ง สุดท้ายผมว่านะ อยู่ที่ไหนก็เก่งได้ เพราะโลกาภิวัตน์ เรียนรู้ทันกันได้ ปรัชญาการศึกษาสมัยใหม่ ให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ ครู จึงคือความสำคัญลง แต่ผมเชื่อว่าการเรียนรู้หลาย ๆ อย่างเป็นไปไม่ได้ หรือครับหากครูทำหน้าที่เพียงชี้แนะ แต่ไม่สอน เวลาผมจะตัดสินใจใครว่าฉลาด ใฝ่ เก่ง ไม่เก่ง จะถามตัวเองว่า ย้อนไปเมื่อผมมีอายุเท่านี้ ผมรู้อะไรบ้าง หากจะให้ผมบอกตรง ๆ ผมก็เชื่อว่า นิสิต หรือนักศึกษาสมัยผมเรียน น่าจะเก่งกว่าบัณฑิตหลาย ๆ คนในปัจจุบันครับ ทุกวันนี้ทุกสถาบันพยายามเปิดหลักสูตรระดับปริญญาตรี โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยที่เพิ่งก่อตั้ง นึกถึงการเปิดคณะวิศวกรรมศาสตร์กันทั้งนั้น หลาย ๆ สถาบันที่เคยผลิตนั ยช่างเทคนิคระดับ ปวส. หรือ ปวช. ก็เลิกภารกิจนี้เสียแล้ว ในอุตสาหกรรมก่อสร้างปั่นป่วนหนัก จะไปหาคนที่ ไหนมาทำงานแทนคนเหล่านี้ ที่ทำได้ก็จ้างวิศวกร "บางคน" มาทำหน้าที่เหล่านี้แหละครับ บางบริษัทเรียกชื่อ ตำแหน่งตรง ๆ ให้รู้กันไปเลยว่า "ช่างเทคนิค" หรือ "ผู้ช่วยวิศวกร" บางบริษัทเรียกชื่อหรือ แดกหากดูหน้าที่ รับผิดชอบ (Job description) ก็ตกใจว่า งานแค่นี้ ไม่ต้องจ้างวิศวกรก็ได้ แต่เพราะค่าจ้างถูก วิศวกรเหลือใช้มีมาก

จ้าง ๆ ไปแล้วดูดี คีที่ยังไม่มีใครจ้างวิศวกรเป็นพนักงานรับส่งเอกสาร ผมนำบทความสถาปนิกใหญ่ (อาจารย์อดิเยียม เพชรานนท์) มาลงบ่อยขึ้น เพราะช่วงนี้ท่านเขียนถึงเพื่อน ๆ ร่วมอาชีพด้วยความหวังไขว่จะล้มหายตายจากเป็นใบไม้ร่วง ผมจะเขียนเรื่องนี้ให้อ่านอีก แต่ทั้งท้ายสั้น ๆ ว่า ย้อนหลังไปกว่า ๒๐ ปี สมัยผมจบปริญญาตรี อัตราค่าจ้างวิศวกร หรือเงินเดือน อยู่ระหว่าง ๔,๕๐๐ ถึง ๗,๕๐๐ บาทต่อเดือน ทุกวันนี้เพิ่มขึ้นเป็นเท่าใดลองตอบเอง ถามว่า ๒๐ กว่าปีที่ผ่านมา ราคาทองคำเพิ่มขึ้นกี่เท่า แต่ทำไมเงินเดือนวิศวกรบางคนไม่ได้เพิ่มขึ้นมากเท่าที่ควร ก็เพราะมันไม่ใช่เงินเดือนสำหรับวิศวกรใจครับ ของดีและหายาก ต้องราคาแพง ดังนั้น จึงมีวิศวกรบางคนเท่านั้นเองครับที่มีโอกาสดังกล่าว ผมเคยบอกเพื่อนอาจารย์หลายมหาวิทยาลัยว่า แน่ใจหรือว่าทุกวันนี้เรากำลังผลิตวิศวกร กำลังสอนคนให้คิดเป็นวิศวกร เพราะความเป็นจริงที่ทุกคนจกทุกสถาบันแข่งขันกัน สิ่งที่จะทำให้อยู่รอดคือความสามารถ ความสามารถของบัณฑิต ก็เป็นบทพิสูจน์ความสำเร็จของการศึกษาไทยแหละครับ พบกันใหม่ นะครับ

พิสูจน์คน พิสูจน์รถ

วัน เช้าตรู่ ๐๔.๓๐ น ของวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๑ ผมขับรถไฟล็กกลับกรุงเทพ ถึงปากช่องก่อน ๑๒.๐๐ น แวะพักหนึ่งคืน เช้า ๐๕.๓๐ เดินทางต่อ ราวสองชั่วโมงถึงกรุงเทพ ไว้เล่าให้ฟังคราวหน้า

สถานที่	เวลา (เข็มนาฬิกา) - ๒๕๕๐	เวลา (เข็มนาฬิกา) - ๒๕๕๑
อุบลราชธานี	๐๔.๓๐ (๗๘,๗๗๗)	๐๔.๒๐ (๘๑,๓๗๕)
ศรีสะเกษ	-	๐๕.๑๐ (๘๑,๔๒๕)
บุรีรัมย์	๐๗.๕๐ (๗๕,๐๑๐)	๐๘.๐๐ (๘๑,๕๕๖)
ลำปางมาศ	-	๐๘.๕๐ (๘๑,๖๓๔)
นครราชสีมา	๑๑.๑๐ (๗๕,๑๕๒)	ไม่ผ่าน
หนองกี่	ไม่ผ่าน	๑๐.๑๕ (๘๑,๖๕๕)
โชคชัย	ไม่ผ่าน	๑๐.๕๐ (๘๑,๗๔๐)
ลำตะคอง	๑๓.๓๐ (๗๕,๒๓๐)	-
ปากช่อง	๑๔.๐๐ (๗๕,๒๔๐)	๑๒.๔๕ (๘๑,๘๓๕)
ปากช่อง	๐๕.๐๐(๗๕,๒๔๐)	๐๔.๓๐ ()
วังน้อย	๐๗.๑๐ (๗๕,๓๗๘)	..
กรุงเทพ	๐๘.๓๐ (๗๕,๔๖๐)	๐๘.๓๐ ()
กรุงเทพ	๐๘.๓๐ (๗๕,๕๑๗)	..
สุรินทร์	๑๓.๓๐ (๗๕,๗๗๐)	..
ศรีสะเกษ	๑๕.๑๕ (๘๐,๐๘๑)	..
อุบลราชธานี	๒๑.๐๐ (๘๐,๑๔๕)	..

หมายเหตุ ในรอบปี ๒๕๕๐ - ๒๕๕๑ ผมใช้รถ ๘๑,๓๗๕ - ๘๐,๑๔๕ หักลบกันแล้ว ๑,๒๒๑ กิโลเมตร (นอกนั้นอาศัยรถชาวบ้าน) กับต้องเสียค่าซ่อมบำรุง ประกัน ค่อทะเบียนรวมแล้วหลายหมื่นบาท

ผมเจ็บป่วยมานานกว่าสองเดือนแล้ว นอกจากจะเป็นโรคที่เคยเป็นก็มีเรื่องใหม่คือสายตาคมมองไม่เห็น ทำงานอ่านหนังสือเกินหนึ่งชั่วโมงก็จะเริ่มพร่ามัว ลูกศิษย์ที่เป็นหมอ และอาจารย์ที่มหาวิทยาลัยนเรศวร บอกว่าอาจเป็นต้อหิน หากปล่อยทิ้งไว้ตาบอดได้ ผศ.ดร.นท พามผมไปพบจักษุแพทย์ที่มีชื่อคนหนึ่ง ตรวจดูแล้วบอกว่า ไม่ใช่ หากแต่ผมใช้สายตามากเกินความพอดี อย่างไรก็ตาม ผมก็ยังใช้ชีวิตเหมือนเดิม

ซ้ายไปขวา บนลงล่าง ๑. ปายวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๑ ผมขับรถโฟล์คเดินทางราว ๕๐ กิโลเมตร บนเส้นทาง 2222 และ 2218 ไปที่หมู่บ้านชายแดนไทยริมแม่น้ำโขง (บ้านเวินบึก ที่เคยเขียนถึงในตอนที่แล้ว) เพื่อสมทบกับครอบครัว ศศ.ดร.ทวีศักดิ์ วั่งไพศาล ใช้ชีวิต กินนอน (ในเปลผ้าร่มเพียงอันเดียว ดังเช่นเคย) ๒. ขับผ่านศูนย์ของประชาชนที่รวมตัวกันต่อสู้เพื่อขึ้นปากมูล (ผมจำชื่อศูนย์ไม่ได้ แต่จำได้ว่า มีลักษณะเป็นพิพิธภัณฑณ์ภูมิปัญญา และมีศาลาทำกิจกรรมร่วมกัน ฯลฯ) บรรยากาศแลหงาหอย เพราะเพิ่งผ่านพ้นวันที่ระลึกครบรอบร้อยวัน แห่งการจากไปของคุณวนิดา ดันตวิฑยารักษ์ ผู้นำมือปากมูล หรือผู้ที่ได้ชื่อว่า สอนให้ชาวบ้านพิทักษ์ปกป้องสิทธิของตนเอง ว่าไปแล้วผมก็เคยตอบโต้ปะทะคารม ความคิดกับคุณวนิดา ด้วยความเข้าใจคลาดเคลื่อนบางอย่าง คราวที่ผมเป็นตัวแทนมหาวิทยาลัย ไปเป็นกรรมการฟื้นฟูคุณภาพชีวิตของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากเขื่อนปากมูล ฯลฯ (ดูเอ็กไฟล์ ตอนเก่า ๆ) วันนี้ อโหสิกรรมทั้งปวง เพราะทุกอย่างย่อมจบสิ้นด้วยการจากไป ปัญหาที่ค้างค้ำ เป็นเรื่อง หรือภาระของคนที่อยู่ข้างหลัง ๓. ข้ามสะพานข้ามแม่น้ำมูลที่อำเภอโขงเจียม ๔. และสะพานอีกตัวหนึ่ง ตรงก่อนทางเข้าหมู่บ้าน สะพานแห่งนี้ข้ามช่องเขาแคบ ๆ ที่มีลำน้ำสาขาไหลออกไปบรรจบแม่น้ำโขง ๕ ที่ริมแม่น้ำโขง เนื่องจากเย็นมากแล้ว ไม่มีปลาจากชาวประมงให้ซื้อหา เพราะขายพอค้าคนกลางหมดแล้ว ต้องไปขอแบ่งปลาที่ชาวบ้านเก็บไว้กินเอง ได้ปลาตะเพียนตัวโตพร้อมเกลืออีกถ้วย ผมทำหน้าที่อย่างปลา ๖. ตรงจุดที่ถ่ายรูปเป็นศาลาเก่า ๆ แบบเพิงแหงน สำหรับชาวประมงที่รอคอยเวลาลงไปกู้เอาปลาขึ้นมาขาย กินข้าวมีมือเย็นเสร็จกางเปลนอน ผมนอนตรงนี้แหละครับ ไม่มีมุ้งหมอน หรือผ้าห่ม ท่ามกลางแสงจันทร์สว่างนวล และมีลมพัดเบา ๆ พอให้ไม่ร้อน เกือบจะมีฝนเสียดด้วยซ้ำไป ๗. ตื่นเช้าราว ๐๕.๓๐ น หมอกลงจัด อากาศดี ผมสูมไฟไปแรงอีกกองหนึ่ง เพราะรู้สึกหนาว ในแม่น้ำมีเรือหลายสิบลำ เด็ก ๆ ที่ติดไปกับเรือแข่งกันตะโกนร้องเพลง นำอัจฉาชีวิตเขาแท้ ๆ ผมได้ยืมชาวบ้านออกไปดูปลาดั้งแต่ย่านรุ่งราวตีสามตีสี่ เดินทางไปเยี่ยมเด็กนักเรียนที่อุปการะค่าเล่าเรียน แล้วเดินทางไปโรงแรมสถานที่สัมมนา พักค้างหนึ่งคืน ๘. กลับมาทำงานอีกสองวัน

เช้าวรู้ ๐๔.๓๐ น ของวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๑ ผมขับรถโฟล์คกลับกรุงเทพ ถึงปากช่องก่อน ๑๒.๐๐ น แวะพักหนึ่งคืน เช้า ๐๕.๓๐ เดินทางต่อ ราวสองชั่วโมงถึงกรุงเทพ ไว้เล่าให้ฟังคราวหน้า ผมและเพื่อนอาจารย์สามคน เพิ่งจะร่วมกันศึกษาวิเคราะห์การทุจริตตัวของตึกอูบัติเหตุของโรงพยาบาลประจำจังหวัดอุบลราชธานี ตามคำขอร้องของโรงพยาบาล และตามคำแนะนำของวิศวกรใหญ่ท่านหนึ่ง(อาจารย์ชเนศ วีระศิริ) ภายหลังจากที่หลายหน่วยงานได้ตรวจสอบไปแล้ว บัดนี้รายงานเสร็จแล้ว วันที่ ๗-๑๐ ผมจะเดินทางไปประชุมสภาคณบดีที่ชะอำ เพชรบุรี ก็คงขับรถไปโดยลำพังแหละ เช้าวันที่ ๑๔ จะเดินทางกลับไปสอบสัมภาษณ์นักศึกษาใหม่จากระบบ Admission และวันที่ ๑๕ จะไปขึ้นศาลที่จังหวัดอำนาจเจริญ ในฐานะพยานผู้เชี่ยวชาญในคดีอาญา จริง ๆ ได้มอบหมายอาจารย์ท่านอื่น ๆ แหละ แต่เข้าใจว่าทุกท่านติดงานประชุมวิชาการ โยธาแห่งชาติ ผมมีบทความอยู่ ๑ บทความร่วมกับอาจารย์ ดร.วชรภูมิ เบญจโอฬาร แต่ก็ไม่สำคัญเท่าผมเป็นประธานภาคในวันที่ ๑๕ พฤษภาคม จึงได้ปฏิเสธไปแล้ว แต่ไมหาวิทยาลัยศรีปทุม เจ้าภาพ ซึ่งเปรียบเสมือนบ้านหลังหนึ่งที่คุ้นเคยกัน กรุณาผมเป็นอย่าง

ยิ่ง อาจารย์ไพจิตร ผาวันแจ้งว่าจะเลื่อนให้เป็นประธานภาคในช่วงเช้าวันที่ ๑๖ พฤษภาคมแทน เป็นอันว่าค่ำวันที่ ๑๕ กลับจากศาลอำนาจเจริญ ผมต้องเดินทางไปกรุงเทพ และต่อไปให้ถึงจอมเทียน ซึ่งต้องใช้ลูกศิษย์จากชลบุรี หรือระยองมารับ แต่ยังไม่รู้จะพักที่ไหน ไว้ค่อยว่ากัน หลังจากนั้นผมคงแวะพักผ่อนที่ระยอง พัทยา ชลบุรี แล้วกลับกรุงเทพ เพื่อไปเชียงราย ก่อนกลับอุบลราชธานี เมื่อวานนี้ ผมแพ้อาหาร ผื่นขึ้น และคันบวม แดงทั้งตัว อาจารย์ผศ.อิทธิพงษ์ พาไปพบหมอ ฉีดยานอนพัก แล้วเอายาไปกินที่บ้านต่ออีกหนึ่งสัปดาห์ เพิ่งตื่นเมื่อคืนนี้ แปลว่าสุขภาพตกดอยทุก ๆ ด้าน จะเป็นอะไรก็เป็นไปเถอะ ไม่มีอะไรห่วง แต่ผมยังหวังที่จะได้เดินทาง และเขียนเอ็กไฟล์เดือนหน้า และเดือนต่อ ๆ ไป สวัสดีครับ